

השמש, הירח והכוכבים

אסטוניה

לפני הרבה-הרבה זמן פני השמיים היו כל כך נמוכים שאדם גבוה יכול היה להושיט יד וללטף אותם.
יום אחד ילדים של חייט אחד עלו על תל גבוה ואמרו:
"הי, עכשיו אנו יכולים להגיע לשמיים. אז אולי נעשה בהם חורים ונוכל להציץ ולראות מה עושה שם למעלה הזקן וכל יתר הגדולים ובעלי עוצמה!"
וילדי החייט התחילו לתקוע אצבעות ולעשות בשמיים חורים, כדי להציץ דרכם.
ראה זאת הזקן שבשמיים ואמר לעוזר שלו:
"הבט, הבט מה הם עושים! כמה שהם בלתי נסבלים הילדים האלה! צריך להעניש אותם על התעלולים האלה! הם מנקבים את השמיים.

איך אפשר כך? אינני יודע מה לעשות כדי שלא יעשו דבר כזה יותר."
העוזר היה נבון ובעל תושיה, הוא שקל שלושה או ארבעה ימים עד שראשו התחיל לכאוב, ובסוף אמר:
"הבעייה לא כל כך מסובכת. צריך להגביה את פני השמיים."
הזקן מצדו חשב שבוע, שבועיים, נרגע, נפנף בידו ואמר:
"אולי זה לא נחוץ. נכון, מה שעשו זה תעלול לא יפה, אבל ילדים הם ילדים. הם רק רוצים להביט מה אנו עושים ולהבין איך אנו שומרים על סדרי העולם."
"נו, זה נכון, ילדים הם ילדים..." הניע בראשו העוזר.
וכך הפעם לא התחילו להרים את השמיים. אלא שפעם אחת נחוץ היה לחייט טלאי גדול למכנסיים שלו. כי הם השתפשפו מרוב ישיבה הארוכה עם רגליים שלובות. החייט אסף את

אבל דבר דומה קרה גם לאישתו של החייט.
הספסל הגס, הלא מהוקצע, שבכנסייה עשה
חור בחצאית שלה. גם היא חתכה מפני
השמיים חתיכה מתאימה לטלאי.
למחרת בבוקר הזקן שבשמיים ראה זאת ושוב
קרא לעוזר.
"עכשיו, ידידי, נצטרך באמת ללכת לפי עצתך.
רד אתה לארץ, דחוף מלמטה ואני אמשוך
מלמעלה. נרים את השמיים כך שאף אחד לא
יוכל להגיע אליהם.
וכך הם גם עשו. הרימו את השמיים גבוה, כדי
שאף אחד לא יוכל לגעת בהם, והתחילו לסתום
את החורים.
אלא שאז התברר כי לא אין בידיהם מספיק
חומר בצבע השמיים, והם נאלצו לקחת מקצת
מחומר אחר. לכן נשארו בשמיים השמש, הירח
והכוכבים, שהם בצבע שונה מצבע השמיים.



כל האגורות שרק מצא בבית, אך כל זה לא
הספיק לקניית הטלאי. ואזי הוא לקח מספריים
גדולים, יצא לחורשת האלונים, הסתכל האם
מישהו לא נמצא בסביבה וכשלא ראה איש,
חתך מפני השמיים חתיכה עגולה.